

tím domáhá se stěžovatel ochrany cti v míře vykračující daleko přes meze zákonem stanovené. Zákon netresce urážlivý projev již pro zcela abstraktní možnost, že může býti někým pokládán za útok na jeho čest, nýbrž vychází při trestání urážek z předpokladu, že jednotlivec má býti chráněn proti urážlivým výpadům, pokud jimi byl způsobem, podle konkrétních okolností případu třetím osobám poznatelným, na své cti ve veřejnosti ohrožen neb snížen. Posuzuje-li se věc z tohoto stanoviska, podle něhož se vyhledává konkrétní způsobilost projevu, porušení úsudek společnosti o osobní hodnotě jednotlivce, sluší říci, že článek vůbec neobsahuje poznámky nebo znamení, podle nichž by bylo čtenářům umožněno, usuzovati na soukromého obžalobce jakožto na pisatele prvního článku, a stížnost sama netroufá si tvrditi opak. Avšak lze jíti ještě dále a uvažovati — což stížnost zřejmě má na mysli — o tom, zda tu někdo byl anebo zda byly snad někde osoby, které z blíže nekontrolovatelné příčiny o původcovství stěžovatelově nabyly vědomosti a takto pro tuto nahodile nabytou znalost osoby původce mohly v pozastavené větě poznati útok na čest právě soukromého obžalobce, a zda tedy pozastaveným projevem vlastně úsudek těchto osob o osobní hodnotě stěžovatelově byl snížen. Neboť tu dlužno říci, že by přece musely býti v trestním řízení tvrzeny a i dokázány určité skutečnosti, poukazující k takové shodě nahodilých okolností. Ježto se nic podobného nestalo a ani výsledky trestního řízení neposkytují nejmenší opory pro takový závěr, a stížnost sama není s to, jmenovati alespoň jedinou takovou osobu, s poměry tak podrobně obeznalou, omezujíc se na prostý dohad, že by snad takové osoby mohly existovati, je nasnadě, že tu schází pro skutkovou podstatu přečinu proti bezpečnosti cti nezbytně potřebný předpoklad, že byl věcný vztah věty k soukromému obžalobci třetím osobám poznatelným; stížnost tu stojí na právně mylném stanovisku, vyvozujíc pro soukromého obžalobce žalobní právo z abstraktní způsobilosti pozastaveného projevu, naplniti podstatu urážlivého útoku vůbec, ačkoli při správném výkladu zákona takové právo by bylo lze přiznati toliko v případě, kdyby byla podle prokázaného a třetím osobám poznatelného věcného vztahu projevu k určité osobě nebo k několika osobám, patřícím k přesně vytýčenému okruhu dána zákonem předpokládaná konkrétní způsobilost projevu, poškoditi čest určitého jednotlivce.

Čís. 3065.

Ani ke skutkové podstatě zločinu těžkého poškození na těle podle druhého odstavce § 157 tr. zák. se nevyžaduje přímý úmysl pachatelův, přivoditi těžké poškození na těle, stačí úmysl nepřátelský; za potrat napadené zodpovídá pachatel bez ohledu na to, zda o jejím těhotenství věděl čili nic (§ 134 druhá věta tr. zák.).

(Rozh. ze dne 30. ledna 1928, Zm I 521/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu

v Praze ze dne 17. května 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle § 157 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost napadá rozsudkový závěr, že nelze prokázati, kdo Anně B-ové těžce ublížil. V úvahu přicházejí v tom směru nejen podle rozsudku, nýbrž i podle zmateční stížnosti jednak obžalovaný, jednak Antonín P. Tento však nedoznal, že B-ové těžce ublížil, jak se tvrdí ve zmateční stížnosti, nýbrž jen, že, když ho držela za nohy, kopal také nohama, že však neví, zda někoho zasáhl, ani neuvedl, že viděl, že obžalovaný B-ovou vůbec nekopal a ji nikdy nekopl, jak se ve zmateční stížnosti dále uvádí, nýbrž prohlásil pouze, že neví, zda se obžalovaný bránil, a neviděl zejména, zda se bránil nohama, takže rozsudkovým důvodům, v nichž je tento svědkův údaj zaznamenán v doslovu souhlasném s protokolem, vytýká zmateční stížnost bezdůvodně neúplnost, pokud se týče rozpor se spisy. Zmateční stížnost je však důsledně v nepravu též, pokud, namítajíc zásadně sice správně, že skutková podstata zločinu těžkého poškození na těle podle (druhého odstavce) § 157 tr. zák. je dána pouze tehdy, nelze-li dokázati, kdo poraněnému těžce ublížil, snaží se na základě toho i onoho svého, jak právě nastíněno, věcně nesprávného tvrzení dovoditi, že v souzeném případě byla ona okolnost dokázána; bylo prý prokázáno, že B-ovou kopl silně do břicha jen Antonín P. sám, že naproti tomu osobní spolupachatelství obžalovaného je úplně vyvráceno. Zjišťujeť rozsudek nejen o Antonínu P-ovi, nýbrž i o obžalovaném způsobem, jež zmateční stížnost napadá bezdůvodně, že při zlém nakládání s Annou B-ovou spolupůsobili oba mimo jiné také tím, že ji kopli (kopali) do břicha a že zejména i obžalovaný učinil tak jednou nebo dvakráte. Za stavu věcí, zjištěného rozsudkem, dospěl však nalézací soud právem k závěru, že nelze dokázati, kdo z obou jmenovaných B-ové těžce ublížil, neboť rozsudková zjištění nezakládají v tom směru spolehlivého důkazu ani proti jednomu, ani druhému z nich. Právně bezpodstatnou je však námitka, již napadá zmateční stížnost rozsudek s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) 281 tr. ř. způsobem, hovícím předpisu § 288 čís. 3 tr. ř., namítajíc, že obžalovanému nebyl dokázán, je naopak vyvrácen jeho přímý zločinný úmysl, způsobiti Anně B-ové těžké zranění (poškození na těle), zvláště potrat, dále dovozujíc, že obžalovaný neměl ani tušení o tom, že má co činiti se ženou těhotnou, takže podle názoru zmateční stížnosti není prý dána, ba je takto vyvrácena i příčinná souvislost mezi úmyslem stěžovatelovým a výsledkem, následky jeho činu. Přehlížíť zmateční stížnost, že citace § 152 tr. zák. v prvním odstavci § 157 tr. zák. nasvědčuje tomu, že se ani ke skutkové podstatě zločinu těžkého poškození na těle podle druhého odstavce tohoto § nevyžaduje přímý úmysl pachatelův, přivoditi těžké poškození na těle, nýbrž že také tu stačí úmysl nepřátelský, který zjišťuje napadený rozsudek tím, že zjišťuje účast obžalovaného na zlém nakládání s Annou B-ovou — a že dále, pokud jde o příčinnou souvislost mezi úmyslem pokud se týče činem pachatelovým a jeho výsledkem, vyslovuje předpis druhé věty §

134 tr. zák. zásadou platnou pro celý obor trestního práva, tím spíše tedy ve příčině skutkové podstaty trestného činu, směřujícího stejně jako vražda proti tělesné neporušenosti, jak je tomu především při zločinu těžkého poškození na těle podle § 152 tr. zák. a důsledně pak i při zločinu podle § 157 tr. zák. Právním uložil tudíž nalézací soud obžalovanému zodpovědnost za onen následek jeho skutku, za těžké poškození na těle, přivoděné Anně B-ové potratem, bez ohledu na okolnost, rozsudkem arci neřešenou ani nezjištěnou, zda obžalovaný věděl o jejím těhotenství či nikoli, neboť tato zodpovědnost stíhá ho podle oné zásady i tehdy, nastal-li onen výsledek jenom pro osobní povahu toho, jemuž bylo ublíženo, ba dokonce i jen z příčin vedlejších náhodou k tomu přistoupivších.

Čís. 3066.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Nedospěje-li kmetský soud (pětičlenný senát) na základě výsledků hlavního přelíčení k přesvědčení o přičitatelnosti činu podle § 1 tisk. nov., jest na něm, by uvažoval o zavinění zodpovědného redaktora s hlediska § 6 tisk. nov. bez ohledu na to, zda zněla obžaloba toliko na přečin podle § 1 tisk. nov. či in eventum na onen přestupek, neb zda byla v tomto směru teprve dodatečně změněna nebo doplněna (§§ 262, 267 tr. ř.).

Rozsudky kmetských soudů (pětičlenných senátů) lze napadati co do výroku o vině jedině zmatečnými stížnostmi, ať jde o přečin proti bezpečnosti cti či jen o přestupek podle § 6 tisk. nov.

Uveřejnění článku, jehož závadný obsah pachatel (redaktor) znal, vylučuje pravidelně skutkovou podstatu § 6 tisk. nov. a naplňuje podstatu přečinu proti bezpečnosti cti podle § 487 a násl. tr. zák.

Předpokladem zákonným předpisům hovícího řešení otázky o vině při trestných činech proti bezpečnosti cti je, by se soud především v oboru skutkově zjišťovací činnosti obíral obsahem, smyslem a dosahem závadných projevů.

Pouhý nepřístojný výraz (»sorta lidí«) není ještě sesměšňováním podle § 491 tr. zák., které vyhledává snížení v účtě a vážnosti.

Nezáleží na pojmenování opravného prostředku, nýbrž na obsahu uplatňované výtky.

Použití výsledků kárného řízení jako průvodního pramene v trestním řízení.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1928, Zm I 248/27).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmatečnými stížnostmi soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Hradci Králové ze dne 18. února 1927, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §§ 487, 488, 491, 493 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., pokud se týče pro přestupek podle § 6 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., I., zavrhl, pokud směřovala proti výroku, jímž